

עמ"ת (מרכז) 37127-10-24 - פלוני נ' מדינת ישראל - תביעות מרכז

עמ"ת (מרכז) 37127-10-24 - פלוני נ' מדינת ישראל - תביעות מרכזמחוזי מרכז

עמ"ת (מרכז) 37127-10-24

פלוני (עציר)

נגד

מדינת ישראל - תביעות מרכז

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[22.10.2024]

לפני כבוד השופט רון סולקין

ב"כ המשיבה - עו"ד מור שקים

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט השלום לנוער בפתח תקוה, כב' השופטת מורן אדרי-טרבלסי, מיום 18.10.24, בה הורתה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים.

נגד המשיב הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות של שהיה שלא כדין, בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל -

תשי"ב - 1952; החזקת מכשירי פריצה, בניגוד לסעיף 409 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בהתאם למפורט בכתב האישום, הגיע העורר, קטין (כבן 17 שנים), תושב XXX שבאזור XXX, ביחד עם שניים אחרים,

בשעת לילה (01:40), לעיר נתניה, כשברשותם תיק, שהכיל 4 מחשבי רכב; מברגים; מפתח צנורות; מחתך ("פלייר");

שני זוגות של כפפות שחורות.

כשהגיע שוטר משטרת ישראל למקום שהותם - ברחו המשיב והאחרים מהשוטרים, כשאחד מהמעורבים הניח את

התיק בפינת רחוב. המשיב נתפס לאחר מרדף ואילו האחרים - עלה בידם להימלט.

ההגנה כפרה בקיומן של ראיות לכאורה, כשעיקר טענתה - נוגעת לשאלת המחשבה הפלילית. ההגנה אינה כופרת

בקיומן של ראיות לכאורה לעובדות המפורטות בכתב האישום; אלא, טענתה - כי מי מהמעורבים האחרים מסר לעורר

את התיק ואין ראיה, כי היה מודע לתכולתו, כאשר הוא התבקש רק להחזיק את התיק ולקחת רכב כלשהו למוסך.

טענות בנוגע לקיומה של מחשבה פלילית - כרוכות, מעצם טבען, בבחינת מהימנותה של עדות אשר, על פי ההלכה הנהוגת - אינה ענין לבקשות מעצר עד תום ההליכים, אלא מקומה בתיק העיקרי (ראו, בין היתר, בש"פ 3526/13 כיאל נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים]). מעבר לנדרש, יצוין, כי על פני הדברים (ומבלי לקבוע מסמרות בהליך זה), ניכר, כי גרסתו של העורר אינה אלא גרסת בדים. לטענתו, התבקש, באישון לילה, בעיר המרוחקת ממקום מגוריו, שאין לו כל הסבר להימצאותו בה, על ידי אנשים שאינו מכיר, לאחוז בתיק שאת תוכנו אינו יודע, ולאחר מכן להעביר רכב עלום כלשהו למוסך (איזה מוסך פתוח בשעה 01:40...). יתר על כן, גרסתו אף אינה תואמת את הראיות שנאספו על ידי היחידה החוקרת, מהן עולה, כי העורר נצפה, הן על ידי אזרחים (ראו הודעת המודיע, מספר הודעה 115487843) והן על ידי איש משטרה (ראו דוח פעולה 115488041), ביחד עם אחרים, כאשר כולם לובשים שחור; נעים ברחובות בשכונת מגורים בעיר נתניה; מאירים בפנסים לעבר מכוניות. הראיות, אם כן, מצביעות על קשר בין העורר לבין המעורבים הנוספים, שנמלטו מהמקום. אותן ראיות, ביחד עם תכולת התיק (ניתן להתרשם ממנה תוך עיון בתמונה המצויה בתיק החקירה) - אינן מותירות מקום למסקנה אחרת, זולת, כי העורר והאחרים הגיעו למקום על מנת לגנוב קלי רכב.

אמנם, הועמד העורר לדין בגין עבירה של אחזקת מכשירי פריצה (כאן המקום לציין, כי ככל הנראה טעתה התביעה המשטרית בסעיף החיקוק (להבדיל מהגדרת העבירה), אשר מתייחס למכשירי פריצה לבית מגורים, וככל הנראה הכוונה היא לעבירה בניגוד לסעיף 413 - מי מהצדדים רשאי לפעול כראות עיניו בענין זה). פעמים רבות, המדובר בעבירה שהיא נלווית לעבירות אחרות, חמורות יותר. ברם, בנסיבות המקרה דנן, המדובר בעבירה ברף חומרה גבוה ביותר מהמצוי בעבירה זו. הבדל ניכר קיים בין מקרה בו מחזיק אדם מוט ברזל ("לום"), או מברג, לבין החזקה של לא פחות מארבעה מחשבי רכב בליווי כלי עבודה וכפפות. מחשבי רכב אינם בגדר טובין העוברים לסוחר ואינם מתגלגלים ברחובה של עיר. על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בארבעה מחשבים שונים. החזקתם, בצוותא, על ידי חבורה, שלפחות אחד מחבריה הגיע מרחוק - מלמדת על קיומה של התארגנות עבריינית וכן על תכנון ותחכום. בנסיבות המתוארות - המדובר בעבירה המקימה עילת מעצר, של מסוכנות לשלום הציבור.

לעילה זו מצטרפת עילת מעצר נוספת, בהיות העורר תושב אזור יהודה ושומרון, אשר נתפס שוהה שלא כדין. בכל הנוגע לעילה זו, נקבע, בפסקת בית המשפט העליון, כי היא מתעצמת כאשר המדובר בשהיה בלתי חוקית במטרה לעבור עבירות נוספות. בש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים - 2013), קבע בית המשפט העליון:

"... הקושי בשחרור לחלופת מעצר יסודו בחשש כי הנאשם לא יתייצב לדין בעניינו, ויחמוק ממשפט בהתחשב בכך שרשויות אכיפת החוק של ישראל אינן פועלות בשטחי הרשות הפלסטינית וממילא קשה להם יותר להתחקות אחר נאשם שנמצא בשטח זה..."

מקום שקיימות עבירות נוספות, שאלת ההתחמקות מן הדין אינה עומדת לבדה ולרוב יש לבחון גם את מסוכנותו של הנאשם, אם יפר את תנאי השחרור שעל קיומם אין במערכת האכיפה בישראל דרך לפקח באזור..."

אכן, קיימים מקרים בהם עילות מעצר אלה ניתנות להפגה באמצעות חלופת מעצר מתאימה. זאת, בייחוד כאשר מדובר בעורר שטרם מלאו לו 18 שנים ומצוות המחוקק בעניינו, היא, כי המעצר הוא האמצעי האחרון. אך קטינות אינה חסינות. במקרה דנן, כאשר המדובר, לכאורה, בהתארגנות עבריינית; בהצטיידות במכשירים מתוחכמים; בנחישות, תוך הגעה מאזור יהודה ושומרון לליבה של עיר מגורים, באישון לילה; כל זאת בתוספת היעדר היתר השהיה - ובהינתן המצב הבטחוני הקשה בו נתונה כעת מדינת ישראל, הנלחמת על חייה בשבע חזיתות שונות, כאשר כלל גורמי האכיפה והבטחון מתוחים עד קצה גבולם - אין בית המשפט מוצא, כי נפלה טעות בהחלטת בית משפט קמא, דבר דבור על אופניו, אשר הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

בית משפט קמא נתן משקל לכלל השיקולים, לרבות גילו של העורר ואיזן נכונה בין השיקולים, בהינתן הנסיבות המתוארות, התשתית הראייתית והמצב הבטחוני.

מכל המקובץ - דוחה בית המשפט את הערר.

חומר החקירה מוחזר לתביעה.

ניתנה והודעה היום כ' תשרי תשפ"ה, 22/10/2024 במעמד הנוכחים.